

tikel, han i sin Tid paa hans Opfordring havde skrevet om Sagen.

Ikke en Smule bedre Held havde Ivan haft med sine Forsøg paa at interessere Pengemænd og Spekulanter for sin Vens store Fremtidsværk. Hele denne Vinter, mens Per selv sad som en fangen Ørn nede i den østerrigske Bjærgdal, midlertidigt stækket af en pludseligt opkommen Trang til at udgrunde Verdensgaaden, havde Ivan været virksom for ham og hans Sag og hverken sparet sine Ben eller sine Talegaver for personligt at indvirke paa Forretningsverdenens ledende Mænd, først og fremmest paa sin egen Fader, der imidlertid paa det bestemteste havde afslaaet at befatte sig med den.

Philip Salomon havde stadig ingen Tillid til sin Datters Forlovede, og hans Kone delte i dette som i de fleste Tilfælde ganske hans Følelser. Skønt ingen af dem ligefrem udtalte det, havde de endnu ikke kunnet opgive Haabet om, at Jakobe skulde komme til Fornuft og itide bryde en Forbindelse, der efter al menneskelig Beregning kun kunde bringe hende Skuffelse og Sorg.

Saa var det en Aften i Marts, at Philip Salomon efter Middagsmaaltidet, hvorunder han mod Sædvane havde været meget ordknap, bad Ivan om en Samtale. Han tog Sønnen med sig ind i det pragtfulde, gyldenlæderbetrukne Ryge- og Bi-